ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΓΕΡΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΑΥΤΙ

Ὁ διάσημος βιολίστας Βιενιάφσκι εἶχε προσκληθεῖ γιὰ νὰ παίξει, κάποιο βράδυ, στῆς Βαρώνης ντὲ Ν... Κατὰ τὶς δέκα ἡ βαρώνη βλέποντας τὴν ἔκδηλη ἀνία τῶν ἐλάχιστων καλεσμένων της, παρακάλεσε τὸν καλλιτέχνη ν' ἀρχίσει νὰ παίζει. Ὁ Βιενιάφσκι δέχτηκε, κι ἔπαιξε τὴν **Ἐλεγεία** τοῦ Ἔρνστ, μπροστὰ σὲ καμμιὰ ντουζίνα ἀκροατές, ποὺ στὸ τέλος χειροκρότησαν φωνάζοντας: «Μπράβο, Μαίτρ. ὑπέροχα!»

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, νὰ σου καὶ φτάνουν κι ἄλλοι καλεσμένοι, κι ἡ οἰκοδέσποινα παρακάλεσε ξανὰ τὸ βιολίστα νὰ παίξει καὶ γι αὐτούς.

Δέχτηκε καὶ πάλιν ὁ Βιενιάφσκι, καὶ ξανάπαιξε τὴν **Ἐλεγεία.** Ἡ βαρώνη ποὺ δὲν πῆρε μυρωδιὰ ὅτι ὁ καλλιτέχνης ξανάπαιξε τὸ ἴδιο καμμάτι, φώναξε στὸ τέλος ἐνθουσιασμένη: «Ἄ μὰ ἦταν ἔξοχο! Τὶ ὑπέροχες φλαουτάτες καὶ πῶς μπορεῖτε, Μαίτρ, νὰ πιάνετε μαζὶ τόσες πολλὲς νότες!» (Ἡ ἐλεγεία αὐτὴ εἶναι μιὰ πλατειὰ μελωδία σὲ χρόνο **andante,** καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπ' τὶς δυσκολίες ποὺ θαύμασε ἡ Βαρώνη!)

Τέλος πάντων, στὴν καρδιὰ τῆς ἑσπερίδας, καὶ μέσα σ' ἕνα διαβολικὸ θόρυβο ὁ Βιενιάφσκι, ἀηδιασμέ-ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἀναγκάζεται νὰ ξαναπαίξει γιὰ τρίτη φορά, κι ἐκτελεῖ πάλι τὸ ἴδιο κομμάτι κι αὐτὴν τὴ φορὰ κανεὶς δὲν κατάλαβε τὴν ἐπανάληψη, ἡ δὲ οἰκοδέσποινα ἄρχισε πάλι ν' ἀραδιάζει στὸ Βιενιάφσκι καινούργιους ἐπαίνους, ποιὸ γελοίους ἀκόμη, καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔδωσε μέσα σ' ἕνα φάκελλο τὴν ἀμοιβή του. Τότε ἕνας γέρος Κύριος ποὺ ἄκουσε κεῖνο τὸ βράδυ καὶ τρεῖς φορὲς τὸ Βιενιάφσκι, θέλοντας νὰ δείξει τὸ πόσο ἦταν μυημένος στὴ μουσικὴ τέχνη, προχώρησε μὲ μεγάλη σοβαρότητα πρὸς τὸν καλλιτέχνη καὶ τοῦ εἶπε: «Μαίτρ, εἶχα τὴν εὐτυχία ν' ἀκούσω τὸν Παγκανίνι· σᾶς διαβεβαιῶ πῶς παίζετε πολὺ καλύτερα ἀπ' αὐτόν! Θὰ ἐπιθυμοῦσα ὅμως πολὺ νὰ σᾶς ἄκουγα νὰ παίζετε ἕνα κομμάγι ποὺ τὸ ἀγαπῶ πάρα πολύ, μὰ ποὺ δὲν ξέρω ἂν συνηθίζετε νὰ τὸ παίζετε: τὴν **Ἐλεγεία** τοῦ Ἔρνστ!!...»

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΡΕΦΣΚΙ

Ὁ μεγάλος πολωνὸς πιανίστας Παντερέφσκι κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς περιοδείας του στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς ἔπαιζε ἕνα βράδυ σὲ μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Καλιφορνίας. Στὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας του εἶχε ἔργα Μπετόβεν, Σοπέν, Λίστ καὶ ἡ ἑρμηνεία τους, ἦταν ὅπως πάντοτε, ὑπέροχη κάτω ἀπὸ τὰ θαυματουργὰ δάχτυλα τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἡ ἐπιτυχία ἤτανε μᾶλλον μέτρια καὶ τὰ χειροκροτήματα ἀραιά. Στὸ τέλος τῆς συναυλίας πῆγε νὰ τὸν συγχαρῆ ἕνας ντόπιος μουσικός· ὁ Παντερέφσκι τὸν εὐχαρίστησε παρατηρῶντας τον ὅμως ὅτι τὸ κοινὸ τῆς πατρίδας του ἤτανε πολὺ ψυχρό.

—Ξέρετε, τοῦ ἀπάντησε ὁ μουσικός, ἐπαίξατε πολὺ ὡραῖα ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐπαίξατε κανένα κομάτι ποὺ νὰ γγίζη τὴν καρδιά!

—Νομίζω πῶς ἔχετε καὶ δίκηο καὶ ἄδικο, λέει χαμογελῶντας ὁ μεγάλος καλλιτέχνης, γιατὶ ὅλα τὰ κομάτια ποὺ ἔπαιξα εἶναι γραμμένα γιὰ νὰ γγίζουν τὴν καρδιὰ ἀλλὰ δυστυχῶς φαίνεται πῶς μιλοῦν μόνο στὴν δική μου καρδιὰ καὶ ὄχι στὴ δική σας!